

“Les administracions ens ignoren”

Per què els musulmans a Europa aixequen reticències de la resta de ciutadans?

—No tots els europeus són iguals, però sí és ver que una majoria ens veuen com un cos estrany i preferiria que no hi fóssim. És la islamofòbia que es produeix arreu d'Europa i que fa que se'ns assenyali amb el dit, que es magnifiqui tota polèmica que un musulmà protagonitza i que quan no n'hi ha, de polèmiques, se'n creïn artificialment.

—Els desgraciats exemples de terrorisme que alguns mitjans qualifiquen de gihadista enterboleix la comprensió de l'islam a Europa?

—El primer que vull dir-li és que el gihad és un acte de submissió a Déu, és l'acte d'acceptació de la religió. A Europa es fa sinònim, això no obstant, d'un acte violent, de guerra, de prendre les armes... i això no és així. I, d'altra banda, l'islam no té res a veure amb cap violència. Enlloc de l'Alcorà es diu res de tota aquesta violència que se'ns imputa, encara que sigui indirectament, amb l'excusa del terrorisme. Li vull deixar molt clar: aquests assassins no són musulmans, i l'únic que es mereixen és que caigui sobre ells tot el pes de la llei. No són més que delinqüents que no tenen res a veure amb l'islam. L'islam és pau.

—No em negareu que, en relació amb les reticències que aixeca l'islam a Europa, no ajuda gens que dirigents de països islàmics facin de tant en tant declaracions en relació amb la “invasió” demogràfica del continent. Per exemple, així ho va dir Muammar el Gaddafi el 2007 en unes manifestacions que tingueren prou eco a Europa i que aixecaren un seriós escàndol.

—(Somriu). Si de cas, això és un somni seu. No ho creu vostè així? No és creïble i en qualsevol cas no és contraproductiu perquè només és això, un somni. Els musulmans sabem perfectament que som ciutadans europeus, de cada un dels països en què vivim i que

Lounis Meziani (Algèria, 1942), hotelier ja jubilat, és el president de la Federació Islàmica de les Illes Balears.

hem de respectar les lleis. Jo sempre dic als nostres imans que és bo que de tant en tant vagin repetint una obvietat: que aquell dels musulmans que no accepti les lleis del país on viu, que faci les maletes i se'n torni.

—Creieu que és factible i desitjable que Turquia entri a la Unió Europea?

—Turquia és un país modern que compleix amb els requisits de la Unió per fer-hi part. Tanmateix s'ha endarrerit la seva adhesió. Per què? Només perquè la majoria dels ciutadans turcs són musulmans? Això ha de ser una raó?... No tinc dubte que acabarà per ser membre de la Unió i no passarà res. Ningú no entendria que no fos així.

—A Suïssa, un referèndum ha prohibit alçar minarets a les mesquites...

—Em dol molt i estic segur que els musulmans no ho acceptarem. És tan injust que el polític que va impulsar aquesta mesura, després de llegir l'Alcorà demanà disculpes a la comunitat musulmana i es va convertir a l'islam. Quan se'ns coneix bé, ningú no té cap reticència cap a nosaltres perquè l'islam és pau, és concòrdia, és educació... El que ens falta és conèixer-nos millor. Jo sovint ho practico: convit coneguts i amics no musulmans a ca meva, m'agrada que ells em convidin a ca seva, conec els meus veïnats i xerr amb ells sovint... Com és possible que puguem viure en una mateixa comunitat de veïnats i la majoria no ens coneguem, com passa tan sovint a Europa? Això és el que provoca l'aïllament d'uns i d'altres i, així, acaben

per aparèixer reticències, malentesos i prejudicis que porten a situacions potencials de més o menys conflictivitat que no són desitjables per a ningú.

—Sovint es llegeix que els col·lectius musulmans s'integren molt poc, i això ajuda també a aixecar reticències.

—No és cert que no ens integrem. Sempre estic sentint això i senzillament no és així. El col·lectiu musulmà s'integra perquè té clar que és a Europa per treballar i per tant necessita integrar-se al màxim per poder treure el màxim rèdit econòmic possible. N'hi ha molts d'altres que no s'integren i, en canvi, ningú no en parla. Que curiós. Sempre se'ns assenyala a nosaltres. Tanmateix tothom ha de tenir clara una cosa: els musulmans a tot Europa no estem aquí de pas, som part de la societat europea en general i de la de cada país en particular. Per tant, no ens anirem enlloc. La immensa majoria dels musulmans no tenim on anar, ni volem anar-nos-en. Som part de cada país i som Europa també.

—Malgrat el que dieu, hi ha hagut casos de nines que desapareixen de l'escola quan tenen la primera regla. Això no és una mostra d'integració...

—Crec que són molt pocs casos. Si es produeixen no es poden acceptar de cap manera. El que s'ha de fer és aplicar les lleis. I més li diré: si quan es coneix un cas així se'ns comunica, nosaltres tenim la força de l'islam per fer entendre a aquests pares que actuen malament. Que no es pot fer mal a les filles, deixant-les sense la possibilitat de formar-se a l'escola.

—El fet que l'islam sigui una religió i alhora una forma de vida em fa pensar que s'avé poc amb societats com les europees on el laïcisme i inclús l'ateisme són una realitat.

—Oh, que es pensa que tots els musulmans són practicants? N'hi ha que no ho són i no passa res. Però Déu és saviesa i al final és cert que molts acaben per acceptar-lo.

MIQUEL NADAL

—Els musulmans poden viure la seva religió a Europa però això no obstant els estats islàmics fan impossible viure d'altres religions als seus països.

—Això és una altra de les mentides que a Europa corren i tothom se les creu. A Algèria, hi ha una catedral catòlica, a quasi tots els països islàmics hi ha esglésies cristianes si hi ha cristians que hi viuen... i no passa absolutament res.

—Als no musulmans ens costa d'entendre alguns costums, com el de portar el famós burca o nicab, que provoquen ara tan enceses polèmiques.

—Per què serà que sempre, sempre apareixen aquestes polèmiques quan s'acosten eleccions? No li pareix una mica sospitosos? Miri, a Palma ara s'ha encetat aquesta polèmica de la mà de la d'Unió Mallorquina, que ha proposat que l'ajuntament prohibeixi l'accés a les dependències municipals amb

burca. Primer de tot, és una mostra d'ignorància perquè es confon el burca, que a Palma no n'hi ha ni un, amb el nicab, que n'hi ha molt pocs, no crec que arribin a una desena. Segon, es confon interessadament una pràctica de vestit molt concreta, el burca, que té els seus orígens a les classes altes d'e l'Afganistan —per diferenciar-se de les classes modestes—, amb tots els musulmans malgrat que aquí a Palma no s'usa. I, tercer, el partit que això demana és el mateix que el 2007, dies abans de les eleccions, deia, a través de Miquel Nadal, que “si nosaltres guanyem, les nostres dones podran passar tranquil·lament per davant de les mesquites”. Però i què es pensa, aquesta gent, que tothom qui vulgui no pot passar per davant, i entrar, a les mesquites? Però què es deuen pensar que són les mesquites, si no cases de Déu?... És indignant, tot plegat. Aquestes són les actituds que fan créixer els

murs de l'islamofòbia i que alhora són una forma de criminalitzar l'islam.

—L'ajuntament de Palma, finalment, instà el govern de l'estat a regular que no es pot anar pel carrer amb la cara tapada...

—Hi estem d'acord perquè és una obvietat. Clar que ningú no pot anar pel carrer emmascarat. És una qüestió de seguretat. Però que no es faci cap referència a l'islam, per favor. Quan es relaciona una pràctica musulmana, encara que sigui d'una part concreta i minoritària de l'islam, amb una prohibició se'ns ofèn a tots gratuïtament. Si es tracta de prohibir anar emmascarat pel carrer, doncs ja li ho dic: nosaltres hi estem plenament d'acord. És de sentit comú. Però que no es mescli amb la religió.

—A algun lloc d'Espanya també hi ha hagut polèmica amb el vel.

—Això sí que és incompreensible. A veure, que em diguin quina norma o llei contravé portar el simple vel amb

la cara destapada? No en contravé cap i, a més, no implica cap risc potencial de cap casta. O és que tothom no és vesteix com vol? Això és una de les mostres de l'islamofòbia més gratuïta. És una de les maneres d'assenyalar-nos amb el dit per ser musulmans, simplement. Llavors ens parlen tot el dia d'"integració". Doncs, la primera passa és demostrar que les lleis i normes són per a tothom i no només per a uns que tenen una determinada religió.

—**He llegit que us queixeu sovint**

perquè la Llei de llibertat religiosa no es compleix efectivament.

—És que és talment. Aquesta llei i la de desenvolupament de l'acord de cooperació entre l'estat espanyol i la Unió de Comunitats Islàmiques preveuen que a l'escola s'imparteixi l'assignatura de religió islàmica, que hi hagi cementiris musulmans a terrenys cedits pels ajuntaments, que hi hagi a hospitals i presons assistència religiosa musulmana... i a molts pocs, molts pocs indrets s'està complint. Aquí, a

"Enlloc de l'Alcorà es diu res de tota aquesta violència que se'ns imputa. Aquests assassins no són musulmans"

MIQUEL PAYERAS

les Balears, fa poc vaig reunir-me (a mitjan juliol) amb el conseller d'Educació i quedàrem que a partir de setembre, a partir de les estadístiques dels al·lots musulmans, intentarem arreglar el problema de l'escola. Han passat quasi vint anys. I el mateix passa amb els cementiris, que pràcticament no en tenim cap. Ara a Palma s'ha disposat un racó del municipal per a enterraments segons el ritu islàmic, però nosaltres no el reconeixem perquè no permet seguir a la pràctica el ritu tal com és preceptiu... Totes aquestes actituds són lògiques si som, i ho som, ciutadans espanyols? O és que no hem de tenir els mateixos drets que la resta només perquè som musulmans?

—**O sigui que l'administració no els tracta correctament?**

—Només l'aeroport de Madrid té un lloc preparat perquè hi resin musulmans. Cap més. Això és lògic? A mi no m'ho sembla. Tampoc es disposa d'aquests espais en hospitals i presons. És normal, això? A mi no m'ho sembla. No tenim tampoc —tot i que les lleis ho preveuen— assistents religiosos a hospitals i presons. No tenim espais adequats per a les mesquites, i especialment a Palma, amb tant de turisme, necessitem una mesquita gran, per a unes 1.500 persones, que tingui sala de conferències, biblioteca, centre cultural... és demanar tant?

Però, a banda de tot això, és que la resposta habitual a les nostres peticions és el silenci. Les administracions ens ignoren. I això que les nostres organitzacions estam perfectament legalitzades. Però l'administració ens ignora, i això quan no —com ha passat a les Balears— s'intenta dividir-nos donant categoria d'interlocutor a d'altres organitzacions no legalitzades. Qualsevol altra organització rep molts diners com a ajudes. Nosaltres res. Això és just? A mi no m'ho pareix. Estic fart de presentar peticions a les administracions que invariablement obtenen el silenci per resposta. És normal que ens tractin així? L'excepció ha estat el conseller actual d'Educació, la reunió amb el qual crec que va anar molt bé. Però en general el tracte de l'administració és d'ignorància absoluta cap a nosaltres.

Miquel Payeras